

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 2242/2015
21.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиље малолетне Т.Т. из П., чији је законски заступник отац Д.Т. из П., чији је пуномоћник К.Г., адвокат из П., против тужене Општине Прибој, коју заступа законски заступник Општински правобранилац из Прибоја, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1037/15 од 04.09.2015. године, у седници одржаној 21.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1037/15 од 04.09.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1037/15 од 04.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прибоју П 2/15 од 14.07.2015. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезана је тужена да јој на име накнаде нематеријалне штете исплати 25.000,00 динара, и то због претрпљених физичких болова насталих нападом пса луталице 10.000,00 динара и за претрпљени страх 15.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 14.07.2015. године па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је у преосталом делу тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поред досуђених износа на име накнаде нематеријалне штете исплати још 10.000,00 динара због претрпљених физичких болова насталих нападом пса луталице и за претрпљени страх 15.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 14.07.2015. године па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да малолетној тужиљи исплати трошкове парничног поступка од 36.900,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Гж 1037/15 од 04.09.2015. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке, тако што је обавезана тужена да малолетној тужиљи на име накнаде нематеријалне штете поред износа из става првог изреке првостепене пресуде исплати још и то на име претрпљених физичких болова 10.000,00 динара и на име претрпљеног страха 15.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев

од 14.07.2015. године па до коначне исплате, те је обавезана тужена да малолетној тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 46.300,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да малолетној тужиљи на име трошкова жалбеног поступка исплати 17.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14).

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, у вези члана 14. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14, са применом од 31.05.2014. године), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне штете због уједа пса луталице. У конкретном случају, Врховни касациони суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним ставом који је изражен кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, а другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари је поднета 23.01.2015. године, а вредност предмета спора која је означена у тужби је 50.000,00 динара.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, прописано је да против одлуке другостепеног суда у поступку у споровима мале вредности није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о парници у спору мале вредности, с обзиром да је вредност предмета спора 50.000,00 динара, а која не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у смислу одредбе члана 468. став 1. ЗПП.

Имајући у виду наведено и без обзира што је другостепени суд преиначио пресуду, то Врховни касациони суд налази да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, с обзиром да против одлуке другостепеног суда у поступку у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**